

то съмь убѣденъ че имашь всякога на паметь онази увеселителнѣ ношь

А ты му отговори усмихнѣто съ сладкѣ гласъ, като да говореше на боленъ или на дѣте: -- Та ты не чу ли, що ти рекохъ, че щомъ ты видѣхъ, като бѣ излѣзълъ изъ тъмницѣтъ, и прѣстанѣхъ да ты любѣж . . . ,

Волскый ѣж хванѣ за рѣкѣтъ и ѣж расклати буйно.

— Ей! чухъ, извика ѣ той, но едно вѣтрѣшно чувство мя въспираше да ти не хващамъ вѣрѣж. Право казвакъ. Между насъ има ѣяма. Но пакъ да ти кажъ, кога то излѣзохъ изъ гостилницѣтъ легнѣхъ подъ едниѣ черешѣж. Черешата цѣвтеше. Тамъ провѣзгласихъ името ти, и казахъ че си първа въ женѣтъ на свѣтътъ. Устнѣтъ ми бѣхъ еще топлы отъ цѣлувкѣтъ ти . . . А ты що правеше между това? . . . Занимаваше ся да ся избѣрсавашь и да си отпочивашъ отъ срамотнѣтъ онази комедѣя. А пакъ азъ ся заплетохъ въ това, като мысляхъ че наистинѣж мя любишь. И на това ли казвашь ты лѣжа? Но бѣше ли лѣжа онази ношь? . . .

Той не можѣ да каже нѣщо повече отъ това, защото му припадиж. Крака-